

[Gerda Møller.]

nerne at få denne arbejdskraft ind, for der er da ingen sikkerhed for, at den pædagogisk dygtige også er dygtig på andre områder; jeg tænker på den mere indholdsmæssige del af vores tilværelse. I øvrigt har vi gode erfaringer fra andre områder; f.eks. er sygemedhjælperne jo til stor aflastning for sygeplejerskerne.

Vi må da heller ikke glemme, at der stadig væk er en udbredt utilfredshed i de interesserede kredse af befolkningen over, at de ikke kan få deres børn ind i en daginstitution, skønt de gennem deres skatter er med til at betale til, at andre kan få deres børn ind.

I det hele taget mener vi, at en kritisk gennemgang og vurdering af hele dette problem nok kunne være nødvendig og hertil en omhyggelig prioritering og planlægning af den samlede offentlige indsats på området. Vi har jo fra det konservative folkeparti så sent som i sidste uge — og også tidligere — i denne sal givet vort bidrag gennem vort forslag om standard og normer. Det fik en velvillig modtagelse ikke alene her i tinget, men også ude i kommunerne, der betaler størstedelen af udgifterne, og som derfor også burde have beføjelsen såvel til normering af personalet som til fastsættelsen af den standard, der skal være. Det ville give bedre styr på tingene, uden at det gik ud over det forsvarlige.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at spørge ministeren om, hvor langt man er kommet med hensyn til arbejdet med koordineringen mellem beslægtede uddannelser og etablering af en fælles grund- og efteruddannelse, også med uddannelser under forskellige ministerier, med andre ord, hvornår den sociale uddannelseskommission kan forventes at gøre sig helt færdig. Den blev nedsat i juni 1965, og nu må den vel snart være færdig med sit arbejde.

Jeg er af den opfattelse, at en samlet lovgivning på hele det socialpædagogiske område trænger sig på, så vi i samkøring med de sociale uddannelser kunne få en fælles grunduddannelse for flest muligt pædagoguddannelser med en række fællesfag og med senere speciale med henblik på, hvad det er, man ønsker at uddanne sig til inden for den sociale eller den pædagogiske del.

Vi har jo i den bestående lov en forsøgstil-ladelse, så det skulle ikke være vanskeligt at etablere forsøg med en anden tilrettelæggelse af uddannelserne end den, der er fastlagt i selve loven, og hvis vi tager omlægnin-gen af daginstitutionernes struktur i betragtning — og den er jo under meget stærk udvikling — kunne der allerede nu være baggrund for forsøg med uddannelser, der passer ind i den nye struktur.

Til allersidst må jeg for en ordens skyld sige, at vi også i den konservative folke-tingsgruppe går ind for ændringen af § 5, stk. 3, og med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagets videre behandling.

Tove Nielsen: Da uddannelsen af børnehave- og fritidspædagoger i 1969 blev ændret fra 2 års til 3 års varighed, var det det teoretiske i uddannelsen, der blev udbygget. Praktikken derimod blev ikke udvidet, men man var dengang enig om det nyttige i at kombinere det praktiske med det teoretiske, og man lagde dengang vægt på, at en betingelse for optagelse på seminarierne var, at man i et halvt år havde været beskæftiget med praktisk arbejde på en af de offentlige institutioner, der har med børn og unge at gøre. Nu vil man altså ifølge lovforslaget fravige dette princip, idet man ikke mener, at dette praktiske arbejde vejer nær så tungt i uddannelsen, som man tidligere har ment.

Mærkelig finder jeg dog den begrundelse, at praktikanterne skulle have den opfattelse, at de ved forpraktikken allerede skulle være i gang med den egentlige uddannelse og derfor skulle blive meget skuffet den dag, de får at vide, at de alligevel ikke kan blive optaget på et seminarium. Naturligvis bliver man skuffet, når man søger ind ved et seminarium og får besked om, at man ikke kan komme ind. Det har blot ikke noget med selve forpraktikken at gøre. Jeg er bange for, for stadig væk at bruge det samme ordvalg, at ansøgerne vil blive endnu mere skuffet, den dag det skulle gå sådan, at man faktisk slet ikke ved, hvordan man skal kvalificere sig for at kunne komme ind på et af seminarierne, den dag da man ikke ved, hvad det er, der tæller mest i ansøgningen. Jeg frygter, at det skal udvikle sig sådan, at det bliver en studentereks-